

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený Mgr. Jiřím Hoňkem, advokátem se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, se sídlem 30. dubna 1682/24, Ostrava, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalované, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, čj. 3 A 11/2020-126,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, čj. 3 A 11/2020-126, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal 3. 7. 2007 původně k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 žalobu proti Ministerstvu vnitra, v níž se mj. domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat žalobci veškerý uchovávaný biologický materiál pocházející ze žalobce a daktyloskopické otisky, které mu byly odebrány 20. 6. 2007 ve věznici Heřmanice, a povinnost zničit tyto uchovávané informace. Tato věc byla posléze postoupena Městskému soudu v Praze, který ji projednával jako soud v občanském soudním řízení. Později byla žaloba souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího soudu z 19. 6. 2019, čj. 30 Cdo 2960/2017-443, a v usnesení Vrchního soudu v Praze z 30. 9. 2019 čj. 3 Co 137/2014-455, předána úseku správního soudnictví Městského soudu v Praze.

[2] Městský soud vyzval žalobce usnesením z 19. 3. 2020, čj. 3 A 11/2020-81, aby odstranil nedostatky žaloby, konkrétně aby označil zásah, proti němuž se domáhá ochrany, vylíčil rozhodující skutečnosti, označil důkazy, jichž se dovolává, a navrhl výrok rozsudku.

[3] Přípisem z 31. 3. 2020 žalobce upřesnil, že se domáhá, aby městský soud určil, že zásah Ministerstva vnitra, spočívající v tom, že 20. 6. 2007 ve Věznici Heřmanice byl žalobci odebrán biologický materiál a daktyloskopické otisky, byl nezákonný. Současně se žalobce domáhá, aby městský soud rozhodl, že Ministerstvo vnitra je povinno obnovit stav před zásahem tím,

že zničí všechny uchovávané informace získané z biologického materiálu pocházejícího z žalobce a jeho daktyloskopických otisků, které byly žalobci odebrány 20. 6. 2007 ve Věznici Heřmanice, jakož i samotný zdrojový biologický materiál, a to do sedmi dnů od právní moci rozsudku.

[4] Městský soud následně 3. 9. 2020 vyzval Policejní prezidium České republiky, odbor správy a kontroly osobních údajů, ke sdělení, jaký útvar Policie České republiky provedl 20. 6. 2007 ve Věznici Heřmanice odběr vzorků žalobci. Dne 9. 9. 2020 policejní prezidium městskému soudu sdělilo, že daný odběr vzorků provedlo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje.

[5] Městský soud poté shora uvedeným usnesením podle § 7 odst. 5 s. ř. s. postoupil věc Krajskému soudu v Ostravě, který je k řízení věcně a místně příslušným. Podle § 83 s. ř. s. dospěl totiž k závěru, že je třeba za žalovanou namísto Ministerstva vnitra považovat Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, neboť Policie České republiky v tomto případě neplnila úlohu ozbrojeného bezpečnostního sboru, nýbrž správního orgánu, který postupem podle zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a později podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, měl shromažďovat a uchovávat osobní údaje žalobce za účelem plnění úkolů policie podle těchto dvou citovaných zákonů. K tomu městský soud odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 2661/13).

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Trvá na tom, že podal žalobu vůči správnému žalovanému – Ministerstvu vnitra, jemuž je zásah přičitatelný, a tedy i k místně příslušnému městskému soudu. Dospěl-li soud k jinému závěru o tom, který subjekt měl být ve věci označen za žalovaného, než stěžovatel, pak stěžovatel oprávněně očekával, že bude o takovém závěru informován a bude vyzván k úpravě žaloby, neboť takový postup soudu vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, čj. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Otázkou postupu soudu v případě, že má soud za to, že stěžovatel při podání žaloby proti nezákonnému zásahu nesprávně označil žalovaného, se zabýval rozšířený senát ve stěžovatелеm uvedeném usnesení čj. Nad 224/2014-53. Rozšířený senát dospěl k závěru, že v řízení o ochraně před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.) „je třeba vykládat § 83 s. ř. s. tak, že soud na základě tvrzení žalobce, eventuálně doplněného na výzvu soudu, a s přiblížením k dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem. **Liší-li se tento závěr soudu od projevu vůle žalobce označujícího žalovaného, upozorní soud žalobce na svůj závěr a vyzve jej, aby případně reagoval úpravou označení žalovaného. Pokud žalobce i poté, co byl soudem upozorněn na jiný právní závěr soudu obledně otázky, kdo má být v dané věci žalovaným, setrvá na svém původním náhledu na tuto otázku a neužije patřičně označení žalovaného a návrh výroku rozhodnutí soudu [§ 84 odst. 3 písm. d) s. ř. s.], nemůže být jeho žalobě vyhověno“ (zvýrazněno osmým senátem).**

[10] Tento závěr plně dopadá na nyní projednávanou věc. Městský soud na základě žalobních tvrzení a vyjádření žalovaného uzavřel, že je třeba za žalovanou namísto Ministerstva vnitra považovat Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Věc tak postoupil Krajskému soudu v Ostravě, který je věcně a místně příslušným soudem k projednání

pokračování

zásahové žaloby. Takový postup je ale v této fázi řízení nesprávný, neboť je v rozporu s vysloveným závěrem rozšířeného senátu.

[11] Městský soud měl předně stěžovatele vyrozumět o svém názoru, že jako žalovaná má být označena Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Současně s tím měl stěžovatele vyzvat k případné úpravě žaloby v souladu s tímto názorem. Až v případě záměny žalovaného z Ministerstva vnitra na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze strany stěžovatele, mohl městský soud vyslovit svou místní nepříslušnost. Je totiž na vůli stěžovatele, zda ponechá jako žalovaného Ministerstvo vnitra či zda za žalovanou označí Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje.

[12] Usnesení z 19. 3. 2020 (viz bod [2] výše) takovou úvahu městského soudu ani výzvu k úpravě neobsahovalo. Stěžovatel neměl prostor k případné úpravě označení žalovaného. Postoupení věci Krajskému soudu v Ostravě tak bylo předčasné, resp. představovalo vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[13] V novém řízení městský soud stěžovatele vyrozumí o tom, že by dle jeho názoru měla žaloba směřovat proti Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje, a uvede právní důvody, na kterých svůj závěr zakládá. Současně s tím vyzve stěžovatele, aby v případě, že se s tímto názorem ztotožní, upravil žalobu, resp. zaměnil žalovaného za Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje. K úpravě žaloby mu určí lhůtu a poučí ho, že pokud žalobu ve lhůtě nezmění, bude mít soud za to, že stěžovatel trvá na Ministerstvu vnitra v pozici žalovaného (usnesení čj. Nad 224/2014-70, bod 10). Až pokud stěžovatel za žalovanou označí Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, může městský soud věc postoupit Krajskému soudu v Ostravě. Pokud ale stěžovatel setrvá na svém názoru a ponechá jako žalovaného Ministerstvo vnitra, městský soud žalobu projedná a bude se zabývat tím, zda vůbec mohlo Ministerstvo vnitra způsobem popsaným v žalobě zasáhnout do práv stěžovatele.

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud, příp. Krajský soud v Ostravě, v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. prosince 2020

Petr Mikeš
předseda senátu